

NARCISSUS

Sol Bouzamour

Narcissus

Roman

HOLLANDS DIEP

AMSTERDAM

2018

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

© Sol Bouzamour, 2018

© Hollands Diep, Amsterdam 2018

© Omslagontwerp: Moker Ontwerp, Amsterdam

Typografie: Crius Group, Hulshout

Foto auteur: © Kjer Mariano

ISBN 978 90 488 4436 4

ISBN 978 90 488 4437 1 (e-book)

NUR 301

www.hollandsdiep.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Hollands Diep is een imprint van Overamstel Uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Een risicovrij leven kan nooit een gezond leven zijn.'

– Deepak Chopra

Proloog

Met gierende banden reed ik door een stille, lijnrechte straat waar geen hond liep. Ik knalde mijn scooter tegen de hoge muur die de villa afsloot van de buitenwereld. Mijn shirt plakte aan mijn lijf en ik zag er damp van opstijgen. Door de hoge muren leek de villa een gevangenisterrein, hermetisch afgesloten voor binnendringers. Maar er moest ergens een zwakke plek te vinden zijn. Aan de achterkant, dacht ik. Waar anders?

Ik klauterde over een eerste, lagere muur die verbonden was met een hogere. Als Spiderman leken mijn handen en voeten te blijven kleven aan het graniet. Ik schuurde mijn ellebogen open aan de hogere muur, waar ik maar net bij kon.

De eerste DNA-sporen waren achtergelaten. Boven op de hoge muur had ik zicht over het hele terrein. Onhandig sprong ik van de muur en zakte ik door mijn enkel. Ik wilde het uitschreeuwen van de pijn, maar beet in plaats daarvan op mijn vingers. Binnen een paar seconden zwol mijn enkel op en had ik een misvormde voet. *Godverdomme.*

Sluipend langs de muren kwam ik bij een vijver. Zeg maar gerust een oceaan. Ik dacht even dat ik in Artis was, want wat ik zag was buiten alle proporties. Roze pluimen met kromme bekken geprikt op rietjes verdwenen in het ondiepe water.

Die gast heeft godverdomme flamingo's in zijn achtertuin! Ze stopten met snateren en draaiden tegelijkertijd hun flinterdunne halsjes naar me toe. Kutvogels. Straks verraadden ze me nog. Op een ander stuk van het terrein stonden verschillende auto's. De

Ferrari en Bentley herkende ik. Ik hoorde het hem nog zeggen: ‘De ambassadeur van Bahrein heeft er ook zo een!’ Daarnaast stonden twee Porsches, een Cayenne en een Cayman. En een MINI cabrio. Het terrein was zo groot dat je er heel Syrië op kon vangen. Het leek alsof er niemand thuis was, maar met vijf auto’s voor de deur kon dat bijna niet. Ik rende zo onopvallend mogelijk tussen de auto’s door naar het huis. Mijn voet bonkte.

Door de enorme ramen aan de achterzijde van het huis gluurde ik naar binnen. Een groot televisiescherm stond aan op de afschuwelijke *RTL 4* middagprogrammering. De inrichting was duidelijk Metropolitan Luxury. Wat kan die Kuster inrichten, zeg.

De knuppel hield ik zo strak vast dat het voelde alsof het hout meegaf onder mijn vingers. Binnen hoorde ik een deur dichtknallen. Opeens was er leven. Ik deinsde achteruit. Drie mensen kwamen de trap af. Ik herkende Klaas als eerste. Een vrouw die op Connie Breukhoven leek volgde hem, en daarna Slaafs. *Die vuile rat was er ook*. Ze ploften neer op de bank, met hun rug naar me toe. Klaas en Slaafs lachten luidruchtig, Connie niet. Dat moest Klaas’ vrouw zijn, Galina. De lach van Klaas boorde door mijn hart. Hetzelfde hart waarmee ik hem volledig vertrouwd had, waarmee ik altijd loyaal aan hem was geweest. Maar dat hart koesterde nu alleen maar haat. Diepe, uit wraakzucht geboren haat. Ik greep een metalen tuinstoel, draaide als een kogelstoter twee keer om mijn as en lazerde het ding dwars door het glazen raam. Hijgend van de inspanning staarde ik naar binnen. Mijn ogen spuwden vuur.

Hoofdstuk 1

Ik belandde in de bak door de verkeerde persoon te vertrouwen. Om represailles te voorkomen kan ik zijn naam eigenlijk beter niet noemen, maar ik doe het toch. Hij heette Bruine Steven. Het begon er allemaal mee dat ik een beruchte coffeeshop in Amsterdam moest bevoorraden. We hadden zoveel blokken hasj dat Steven ze verstopte in de kruipruimtes van de huizen die hij bezat. Een luxeprobleem noemde hij het. ‘Die hasjboeren in Ketama moeten niet zo hard werken!’

Marokko was in die tijd de grootste cannabisproducent ter wereld, en daar maakte Steven gretig gebruik van. Op hoogtijdagen reden er dertig chauffeurs voor ons. Als er op jaarbasis één of twee chauffeurs werden gepakt bij de Spaanse douane, dan konden we daarmee leven. Die verdwenen dan in een Andalusische cel en daar hoorde je nooit meer wat van. De zomervakanties kleurden bruin. Ik had nog nooit hasj gerookt, maar werd op een gegeven moment stoned door er alleen maar naar te kijken. Een keer vergat ik een blok hasj in mijn rugtas, en zei ik tegen de beveiliging van mijn school dat ik op boetes zat. Die eikel had helemaal niets door. Ik had ‘bruine’ vingers.

We hadden de beste hasj van Nederland. Hij was zo zacht dat hij smolt als boter. Limburgse drugskoeriers begonnen een enclave in Amsterdam om het spul niet mis te lopen. Coffeeshopeigenaren wilden een eigen stempel op de blokken zodat zij met de eer konden strijken. Een schorpioen, een palmboom of de hand van Fatima, het kon allemaal, maar dan moesten ze wel extra betalen, want een stempel betekende kwaliteit.

Ik herinner me de eerste ontmoeting met Bruine Steven. In het *Amsterdams Stadsblad* had ik een advertentie met de kop ‘assistent internationale groothandel’ zien staan. Ik was al een tijdlang op zoek naar een baan. De kans om als Marrokkaan te worden aangenomen was kleiner dan de kans dat ik de jackpot zou winnen. Ik schaamde me om bij sollicitaties mijn echte naam te geven, uit angst voor de quasi-geïnteresseerde vraag: ‘Is dat Marokkaans?’ Om vervolgens meteen te worden afgewezen. Deze keer deed ik me voor als Israëliër, Nederlanders zien het verschil toch niet. Het voelde niet fijn om mijn achtergrond te verloochenen, maar je moet creatief zijn om aan de bak te komen. Ik had de mail met mijn verzonden cv verstuurd en een paar minuten later werd ik al gebeld.

Mijn eerste acteerklass had ik binnen en geen castingdirector die eraan te pas kwam. De regie lag in eigen handen, maar dat nam niet weg dat ik strak stond van de zenuwen. De eerste uitdaging was om accentloos te praten.

Er was die zomer een hittegolf. Het was broeierig warm. Ik haastte me als een malle, maar kwam amper door de stroom toeristen heen. Afgemat belandde ik net op tijd achter het Centraal Station op de kop van Java-eiland. Het mooiste plekje van Amsterdam. Het blauw van het water en groen van het gras zorgden voor een fenomenaal uitzicht dat zelfs door de nieuwste camera tekort zou worden gedaan.

We hadden afgesproken op een enorme stoomboot, statig en klassiek. Hij was geverfd in rode en bruine tinten en op de rechterflank stond PLUTUS & ENYO. Bovenop stond een gekke ronde schoorsteen een beetje scheef. De eigenaar, hij stelde zich voor als Bruine Steven, was een gedistingeerd type in driedelig pak van donker fluweel waarvan elk deel een andere kleur had: het colbert bruin, de pantalon dieper bruin en het gilet goudbruin. Daaronder droeg hij puntige schoenen – glanzend en wit – en hij had een beige panamahoed op waar zijn witgrijze haren onderuit kwamen. Ik had

zo iemand nog nooit in het echt gezien, alleen in films.

‘Ik heb diep respect voor de joodse zakenmentaliteit,’ zei hij terwijl hij me de hand schudde. Hij stond op, hield de reling vast en keek over het water uit alsof hij naar ijsbergen speurde. We zaten op het dek en hadden prachtig uitzicht over het IJ.

‘Kijk, als Israël zou willen, drijven ze zo die kamelen de zee in. Ze geven dat volk een kans, zij willen Intifada. Net die geiten hier. Maar dat is een fata morgana. Ze hebben alle kansen, maar kunnen niet van andermans spullen afblijven.’

‘Welke geiten?’

‘Die Marokkanen natuurlijk! Allemaal terugsturen naar het Rifgebergte. Ze willen zich op een of andere manier niet aanpassen. Zet één Marokkaan alleen en die zal nog tegen zichzelf vechten.’

‘Ken je veel Marokkanen?’ vroeg ik.

‘Helaas wel. Een paar van die knaapjes hebben mijn appartement leeggehaald. Ze hadden me gevolgd vanaf de boot naar huis. Ik had ze weleens in de buurt zien hangen. Het liefst had ik ze met mijn eigen handen de nek omgedraaid. Een merkwaardig iets, dat rechtssysteem hier. Ze willen de sharia? Geef ze die, dan kunnen ze mooi net als in Arabië die grijpgrage vingers afhakken.’

Ik schrok van zijn eerlijkheid en hardheid. Het was beangstigend.

Hij vervolgde: ‘Pardon, ik heb wel een Marokkaanse knecht. Die doet de schoonmaakwerkzaamheden en de boodschappen voor als we uitvaren. Maar ik geef hem niet de sleutel. Hij heeft een vrouwtje en een broedplaats met kinderen. Je weet het nooit. Waar komt je vader eigenlijk vandaan?’

‘Bij de Egyptische grens daar, bij de Rode Zee. Jeruzalem. Het Koninkrijk der Hemelen.’

‘O, nooit geweten dat Jeruzalem aan het water lag.’

‘Uh, dat komt door die uitbreiding,’ blufte ik.

‘Ah, kijk dat bedoel ik, uitbreiding is altijd goed.’ Ik was in een wespennest beland en moest oppassen dat ik me niet versprak.

‘Heb je het warm, Joshua? Lekker briesje toch?’

‘Uh, ja. Ik kom net onder de zonnebank vandaan, daarom zweet ik zo.’

Ik begon nog heviger te zweten. Dit was geen goed idee, ik scheet zowat in mijn broek. Wat als hij erachter kwam? Die gedachte maakte me misselijk. Er blies op dat moment een stevige wind op het water die voor verkoeling zorgde. Gelukkig vroeg hij me net op tijd of ik wat wilde drinken.

‘Daar aan de overkant heb ik mijn penthouse met dakterras. Alles van glas. Als je goed kijkt, zie je daar twee palmbomen. Ik kijk uit over heel Amsterdam. Een joodse makelaar heeft dat huis voor me gescoord voor een ordinair prijsje. Ik ken hem al jaren, misschien jij ook wel. Jullie kennen elkaar allemaal, toch? Wat doet je vader eigenlijk?’

Godverdomme, hadden ze niet genoeg aan mijn valse cv? Met mijn geweldige staat van dienst al op zo’n jonge leeftijd? Als assistent-regiomanager had ik zogenaamd gewerkt bij verschillende multinationals waarvan ik de naam niet eens kon uitspreken. Mijn hersenen moesten snel wat verzinnen.

‘Die doet iets met diamanten in Antwerpen. Hij heeft van die krullen, weet je wel. Hij praat niet vaak over zijn werk. Ik zie hem ook nooit. Krijg alleen zakgeld van hem. Of nee, van mijn moeder eigenlijk. Te weinig. Daarom ben ik hier.’

‘Daar hou ik van: jong en ambitieus. Gaat helemaal goed komen met jou. Precies op deze plek op deze boot, stond de koningin te zwaaien met haar fragiele polsen. Buiten de camera’s was ze een secreet van jewelste. Niet doorvertellen, hoor.’

‘Is de koningin hier geweest?’ Ik was blij dat het gesprek een andere wending kreeg.

‘Ze ontving twee jaar geleden een stel maffe Afrikaanse vorsten met van die Shaka Zoeloe-klederdracht om een paar honderd jaar vriendschap te vieren. Of was het nou de afschaffing van de slavernij? Het leken wel piraten die mijn boot wilden kapen. Weet je Joshua, tegenwoordig word je al snel voor racist uitgemaakt. We worden monddood gemaakt in Nederland. Die Oranjes spelen daar

een grote rol in. Pim Fortuyn heeft mijn stem. Heb jij ook zoveel last van al die moslims?’

‘Ja heel erg. Vooral als ik naar de kerk ga op zondag.’

‘Gevoel voor humor! Het wordt steeds beter!’

‘Vooral als ik dat pekkeltje op heb, dan word ik uitgemaakt voor kut-Ma... Ik bedoel kutjood.’

‘Keppeltje is het toch? Dat bedoel ik nou. Ze zouden vergunningen moeten afgeven.’

‘Vergunningen waarvoor?’

‘Wapens natuurlijk, dan kunnen ze al die gasten afknallen. Kom, laten we een rondje doen, dan laat ik je de boot zien. Trouwens, doe je niet aan de sabbat?’

De sabbat? Wat de fuck was dat nou weer? Ik moest me gaan verdiepen in de joodse cultuur. Wat een kutvragen allemaal.

‘Uh ja, natuurlijk. Dagelijks.’

‘Mmm, is dat een soort stroming?’ Blijkbaar wist hij zelf ook niet waar hij het over had.

‘Jazeker. Als vaarwater. *Go with the flow.*’

‘Een hippe jood. Kijk zo *heurt* het.’

Binnen was de boot luxe ingericht. Warm en sereen. Veel gelakt hout, koper en rood pluche. De muren en plafonds waren bedekt met kleine kristallen lampen. Zelfs buiten op de boot hingen er chique lampen. In de romp van de boot was een zaal met een open bar en over de lengte waren een stuk of tien nissen met kleine tafels en zachte bankjes. Daartussen hingen spiegels, enorme spiegels, waardoor de ruimte nog groter leek, en onder de spiegels hingen kleine klassieke portretten met naamplaatjes van componisten als Bach, Beethoven, Mozart, Vivaldi, Schumann en Verdi eronder. De andere namen kon ik moeilijk lezen. Deze klassieke figuren leken net pooiers, zo extreem waren ze uitgedost.

De inrichting van de boot leek op die van een bordeel. Misschien wás het er wel een. Er heerste een serene sfeer, die me thuis deed voelen. Het had iets intiems. De vloer kraakte als je eroverheen

liep. Hij was gemaakt van het soort hout dat ik ooit in het Rijksmuseum had zien liggen toen ik er tijdens een schoolreisje was. Alsof je er elk moment doorheen kon zakken. Je kon jezelf er bijna in terugzien. Spiegelhout? Aan het eind van de romp was een kleine dansvloer, waar een microfoon stond. Hier kon je een aardig feestje bouwen. Dit moest een varende neukboot zijn! Het schip had vier dekken waarop zich vijf salons bevonden. In het stuurhuis had je een prachtig uitzicht over het water.

‘Hou het stuurwiel even vast,’ zei Steven als een echte gezagvoerder. ‘Geil hè?’

Er vlogen gigantische meeuwen voorbij en ik moest denken aan de *Titanic*. ‘Wat vind je ervan jongen?’

‘Ik vind het geweldig,’ zei ik.

‘Gebouwd in 1901 en zestig meter lang. Nog in haar oude glorie. Als ze een kut had, had ik haar geneukt!’

‘Zijn er veel sollicitanten?’ vroeg ik toen we weer terug op het dek waren.

‘Driehonderdzeventig belangstellenden. Veel Ali’s en Hassans, Sjakies en Sjonnie’s. Niet mijn rijtje. Jouw sympathieke kop op de pasfoto en Israël waren doorslaggevend. En je leeftijd, daar ben ik eerlijk in. Dat lijf kan wel een beetje minder, dat zeg ik je ook eerlijk.’

‘Komen er nog meer vandaag?’

‘Niemand.’

‘Ben ik de laatste?’

‘Nee.’

‘Huh?’

‘Jij bent de eerste en de laatste. Ik ben gezegend met een zesde zintuig. Mijn boot is bij jou in goede handen. Je zult een goede beheerder zijn. Daar twijfel ik niet aan, volgende week krijg je de sleutel. Gefeliciteerd, topper!’

Ik was blij en verbaasd tegelijk. En opgelucht. Jezus. Voor deze act had ik wel een Oscar verdiend.

Hij klapte in zijn handen en zei: ‘Jij wordt de tutor van dit schip.’

Ik had geen idee wat dat betekende, maar knikte hevig.

‘O ja, nog één laatste belangrijke vraag, Joshua.’

Wat nu weer? Ik hoopte niet dat ik alsnog door de mand zou vallen nu ik net aangenomen was. *God sta me bij*. De joodse God deze keer.

Hij legde zijn hand op zijn kin en vroeg me bedenkelijk: ‘Jij hebt geen voorhuid, hè? Hoe voelt dat nou?’

Ik was een paar seconden stil. Daarna wilde ik het volkslied zingen. Het Nederlandse, het Marokkaanse én het Israëliësch. ‘Het voelt fantastisch!’ riep ik dolgelukkig.

‘Ik zit er al heel lang over na te denken. Mijn vrouw wil dat. Mijn tweede vrouw bedoel ik. Ons geheimje. Vertrouwen is een groot goed. Je begrijpt me.’

Ik knikte.

‘Ze is Marokkaans,’ fluisterde hij.

Al snel vond ik mijn draai op de boot en beetje bij beetje won ik het vertrouwen van Bruine Steven. Het beheren van zijn sterrenboot stelde eigenlijk geen reet voor, ik kon de hele dag naar betaalde pornozenders kijken. Na een paar weken had hij me nodig voor iets ‘beters’, met nog meer verantwoordelijkheid. Ik was jong en ambitieus en weigerde niet.

Ik had hem niet aangezien voor coffeeshophouder. Hasj uit Ketama was geliefd. We hadden een leverancier gevonden met betrouwbare chauffeurs die de honderden kilo's hasj vanuit Marokko Spanje binnensmokkelden. Op hun gemak reden ze door tot in de Amsterdamse volksbuurten. Je betaalde meer voor goede hasj, maar de roes was onbetaalbaar, de klanten wisten dat. De dozen vol koopwaar waren niet om aan te slepen, ze kwamen de zaak binnen alsof we met een constante verhuizing bezig waren. Andere coffeeshopeigenaren meldden zich. Ze wilden ons spul, want de klandizie liep bij ze weg. Vanaf openingstijd tot aan sluitingstijd kwam bijna elke minuut een klant binnen.

Pas later beseftte ik dat we slechts een voorstelling waren die de aandacht moest afleiden van de grotere smokkel. De politie hield ons al een tijd in de gaten, want er gebeurde te veel om niet op te vallen. De coffeeshop bevond zich midden tussen de gezinswoningen in de Pijp. En ik was een drukke loopjongen.

Opeens kwamen ze tevoorschijn. Bij een politie-inval tijdens het aanvullen van de coffeeshop werd ik op heterdaad betrapt.

Uit politieverklaringen bleek dat ze, voordat ze binnenvielen, de hele straat hadden afgesloten. Niemand mocht erin of eruit. Een kwartier lang kwam er geen klant binnen, dat viel me meteen op. Ik bleef maar op mijn horloge en naar de geblindeerde etalageruiten van de zaak kijken. Ik voelde dat er iets niet klopte, en vlak voordat ik naar buiten liep om poolshoogte te nemen, ontplofte de deur voor mijn neus. Een felle lichtflits en een oorverdovend geluid. De etalageruit lag aan diggelen. Ik schrok me wezenloos. Een horde agenten stormde de coffeeshop binnen alsof we een terroristische aanslag aan het voorbereiden waren. Chaos, geschreeuw. ‘Politie! Politie! Op de grond! Op de grond!’ Voordat ik het beseftte, lag ik met mijn hoofd op de koude vloer, met vier knieën op mijn lijf: één in mijn nek, één op mijn onderrug en op allebei de knieholtes. Die laatste twee deden nog het meeste pijn. Ik probeerde om me heen te kijken, maar dat was onmogelijk.

‘Niet bewegen of ik knal een kogel door je kop! Stil blijven!’ schreeuwde de smeris die boven op me zat. Sommige klanten die in de zaak waren en niet wilden meewerken kregen harde klappen totdat ze op de grond neervielen. ‘Wat zei ik nou, godverdomme! Stil blijven, pleurishond!’ De knie verdween dieper mijn nek in en bezorgde me zowat een verlamming.

We waren erbij. De blokken hasj lagen overal verspreid, de keuken achter lag er vol mee. We hadden honderd keer meer dan de toegestane waarde voor softdrugs. Ik kreeg een zwarte zak over mijn gezicht en werd door twee kleerkasten meegesleurd naar een arrestatiewagen.

‘Tedereen loopt een keer tegen lamp, of je nou groot of klein bent,’ zei mijn advocaat toen ik hem ontmoette.

Bruine Steven noemde mijn naam om zijn eigen hachje te redden en een lagere straf te krijgen. Ik beriep me op mijn zwijgrecht en Justitie beloonde me daarvoor met een hogere straf omdat ik niet mee wilde werken aan het onderzoek.

Ik had één ding geleerd: vertrouw niemand. Was ik die les maar nooit vergeten. Bruine Steven zag ik later vechtend op tv met de bekendste misdaadverslaggever van ons land.

De rat.

Hoofdstuk 2

Gapend slofte ik op mijn blote voeten door het stalen doolhof vol camera's dat Justitie de Penitentiaire Inrichting Amsterdam Over-Amstel noemt. Alle normale mensen noemen het de Bijlmerbajes. Mijn ogen halfdicht, een droge mond en kramp in mijn nek. Zure boeren ontsnapt uit mijn strot alsof ik een chemisch lek had vanbinnen. De gevolgen van het spectaculaire diner van gisteravond: brood met pindakaas waar meer olie in zat dan pinda's, een beker water en drie klonten suiker. En iets wat leek op een beschimmeld theezakje. De tandpasta was lekkerder.

De loodzware deuren en het gewapende glas moesten de Amsterdamse ketters in bedwang houden. Door een minuscuul raam zag ik dat de zon nog niet op was. Trucje van ze om gevangenen van alle gemakken te ontzien zodat ze sneller zouden breken en spontaan hun daden uit zouden kermen.

'Hier binnen,' zei de eenstrepige agent die me de kamer binnenleidde. 'Succes, knul.'

Het was een soort vrieshok, kaal en kil, en verlicht door een flikkerende tl-lamp. Zeker elektriciteittekort vanwege het martelen van verdachten met stroomkabels. Het gerucht ging dat Amnesty International ervan weet, maar dat ze zich koest houden omdat ze samenspannen met overheden en het domme volk willen laten geloven dat ze wel degelijk goed doen. De twee figuren tegenover me vulden bijna de hele ruimte. Een dikke en een dunne, beide padvindertypes. De dunne droeg een groen geblokt overhemd van voor de oorlog en de dikke een bruine wollen trui die door zijn be-

jaarde moeder leek te zijn gebreid. Of door zijn vrouw. Daaronder droegen beide mannen te grote spijkerbroeken en kisten die onder de modder zaten, alsof ze net uit het bos kwamen. De dunne zat op de stoel achter de tafel, de ander leunde met één been tegen de muur. Eentje keek boos, de ander keek vriendelijk.

Ik veegde de slaap uit mijn ogen en voelde droge korsten oogafscheiding langs mijn wallen schuren.

‘Dag kerel, beetje kunnen slapen?’ begon de blijde eikel.

‘Niet bepaald een paleis hier, hè?’ vulde de dikke tegen de muur aan. Hij had een grote krulsnor die eruitzag alsof hij hem op de kermis had gewonnen.

‘Wat wil je drinken, cola? Red Bull?’

‘Geef hem maar een Red Bull, dit kan een lange dag voor ’m worden,’ bromde de chagrijn.

‘Nee joh, hij zit in de bloei van zijn leven. Hij wil hier niet blijven.’ De agent voor me gaf me een knipoog – te amicaal.

‘Of wil je nog ontbijten?’

‘Een warm croissantje kaas?’ Hij draaide zich om naar zijn compagnon. ‘Was er nog verse jus over?’

‘Niet echt wat je gewend was, hè? Daar in Oud-Zuid?’

‘Hebben jullie melk?’ vroeg ik verveeld.

‘Ah, een gezonde Hollandse jongen, kijk eens aan.’

‘Misschien ook wel verstandig, hoop ik.’ De gemene liep weg en kwam even later terug met een plastic beker, een pak volle melk en zandkoeken. Het moest niet gekker worden.

‘Hopelijk is de melk niet zuur,’ zei de dikke.

‘Niks van mijn collega aantrekken. Hij is niet bij zijn minnares geweest.’

‘Ik heb er tenminste een.’

De goeie zat neuriënd met zijn hoofd te knikken. Hij bladerde het dossier door en begon nog net niet te huppelen.

‘Je bent een ongelooflijke eikel, hè?’ zei hij.

‘Doe eens lief tegen die jongen. Dit is geen boef, hij was ge-

woon op de verkeerde plek met de verkeerde vrienden, toch? Josh? Joshua?’

‘Mooie alias met die kutkop van je. Had ik ook gedaan.’

‘Hé, hou nou even op.’

‘Daar krijg je ze zeker makkelijker mee in bed, hè? Ik ken jouw soort.’

Het was net een tenniswedstrijd. Ze vulden elkaar goed aan. De rechercheurs lieten geen ruimte voor mij om op hun vragen te antwoorden. Mijn lijf hing half op tafel en ik had koppijn. Ik blies in mijn handpalmen alsof het winter was. Mijn voeten plakten aan de ijskoude vloer en ik begon te rillen. Ik bleef hun geheel-en-weer volgen.

‘Je vriendin was gisteren hier. Daphne. Ik moest doorgeven dat ze je mist. Ze wil je zien en klonk behoorlijk verdrietig, Josh. Mag ik Josh zeggen?’

Ik knikte en nam een slok. De melk smaakte inderdaad zuur.

‘Dat lijf van jou, zijn dat nou anabolen? Dat vraag ik me weleens af. Hoe krijg je nou zo’n lichaam?’ Hij wreef over zijn dikke buik.

‘Melk,’ zei ik. ‘Volle, verse boerenmelk. Zo uit de uier.’

Ze wisselden een blik.

Plots keek de aardige rechercheur me serieus aan. ‘Josh, alleen jij kunt ervoor zorgen dat je Daphne snel weer ziet.’

‘Of wil je dat er een ander bij haar in gaat? Ze is niet bepaald lelijk. Ik had haar even apart uh, genomen. Mmm. Ik had het wel geweten.’

‘Je houdt je stinkende bek over haar, vuile papzak! Als ik hier niet zat, sloeg ik je kunstgebit uit je tyfuskop,’ schreeuwde ik.

Even was het doodstil. De krulsnor liep nerveus rondjes om de tafel alsof hij tien espresso’s had gedronken. De vriendelijke dunne zat er beheerst als een monnik bij. Straks ging hij nog mediteren ook. Hij keek me met een vergevingsgezinde blik aan.

‘Josh, nogmaals, er is een verklaring tegen jou, van de grote man zelf. Niet mals. Hij heeft alles tot in detail verteld. Dit is een

omvangrijke zaak en het is geen kattenpis. Kom op, dit is alweer je vierde verhoor. Vind je dit nou leuk? Oké, mijn collega's gingen de vorige keer iets te ver, sorry daarvoor, maar je kunt wel een paar tikken hebben toch? Doe jezelf een plezier, en ons. We kunnen hier niet eindeloos mee doorgaan, Josh. Kijk hoe je erbij zit.'

'Nou, kijk maar niet in de spiegel. Je ziet eruit alsof je uit de reet van een olifant bent gekropen.' Ik besloot mijn mond te houden. Bruine Steven zou nooit een verklaring tegen me afleggen. Vrienden verraden elkaar niet.

'Wil je nog melk?' de aardige keek me zorgelijk aan. 'Breng hem nog een pak. En wat te eten.' Hij wuifde naar zijn collega, die hoofdschuddend vertrok. Binnen tien seconden was hij weer binnen en smeed hij een pak koeken op tafel. Kano's deze keer. Het leek wel alsof ze vlak achter de deur een tafel met eten en drinken klaar hadden staan.

'Hebben jullie ook een proteïneshake? Vanille?' vroeg ik.

'Dat helaas niet.'

'Dat croissantje kaas dan maar. Spelt en geitenkaas graag.'

'Je bent niet bij Bakkerij Bart. Een normale kun je krijgen.'

'Is er ook een meditatiezaal ergens? Ik heb al drie dagen niets gedaan en merk dat ik mijn realiteitsbesef kwijtraak. Niet goed voor de zaak. En aangezien jullie joodse- en moslimruimtes aanbieden, wil ik daar gebruik van maken.'

'Luister eens, godvergeten loverboy,' zei de dikke. 'Je gaat nu praten!' Hij liep naar me toe, duwde zijn dikke buik een paar keer tegen mijn gezicht en zei nijdig: 'Als je niet praat zorg ik ervoor dat je die poes van je heel lang niet meer gaat zien.'

Ik keek hem aan en zei: 'En dat zeg jij, hoerenloper?'

'Hé, dimmen allebei,' zei de aardige agent.

'Als deze oversekste papzak nog een keer wat over mijn vriendin zegt, dan kap ik ermee. Hou haar hierbuiten, gore vetbult. Over omvangrijke zaak gesproken, heb je die pens van je weleens bekeken?'

De dikke schraapte zijn keel, trok zijn broek wat op en liep gekwetst terug naar de muur, waar hij weer tegenaan leunde.

‘Als jullie willen dat ik praat,’ vervolgde ik, ‘moet ik wel wat energie hebben om te kunnen verbranden. Doe maar een dubbele espresso. Niet van de automaat.’ Ik richtte me tot de gemene: ‘Goed voor de vetverbranding.’ Ik had nu wel iets warmes nodig, want mijn huid veranderde van de kou van blauw naar paars. Had ik dat talent maar om een andere gedaante aan te nemen, als de *X-men*, dan was ik meteen verdwenen.

‘Josh.’

Vreselijk dat ge-Josh de hele tijd. Wat dacht-ie nou, dat het me warme gevoelens zou bezorgen als hij mijn naam de hele tijd zei?

‘Ik doe dit werk al meer dan twintig jaar. Ik ken boeven, jij bent geen boef, jij hoort hier niet. Maar als je geen verklaring aflegt, zul je toch heel lang moeten zitten. We weten echt alles en alles wijst richting jou. Jij verdient een tweede kans. Kom op. Je vriendin wacht op je. Wie was het die al die hasj binnenhaalde?’

Hij praatte als een vader die zijn kind toesprak. Ik liet mijn gezicht op de ijskoude metalen tafel vallen. Mijn armen slingerden langs mijn zij. Mijn wang zoog zich vast aan het metaal en ik voelde de stoppels in mijn huid prikken. Ik wilde niet meer overeind komen. Ik was hun gelul zat.

‘Ik wil een advocaat,’ zei ik.

‘Die kan je niet helpen.’

‘Daar heb ik recht op.’

‘Jazeker, in de rechtszaal.’

‘Nu!’

‘Het is halfzes ’s ochtends, ik denk niet dat advocaten staan te springen om te komen.’

‘Mag ik dan mijn vriendin bellen?’

De aardige knikte naar zijn collega alsof hij goedkeuring gaf voor een afrekening.

De gemene pakte zijn mobiel, wees ernaar en zei: ‘Nummer

van de zaak, privénummer.’ Hij wreef weer over zijn buik en zei: ‘Maak je niet dik.’

Met zijn dikke frikandelvingers nam hij rustig de tijd. Ik gaf haar nummer. Cijfer voor cijfer zag ik hem het nummer intoetsen. Na elke toets tuurde hij omhoog alsof hij me een werelddienst verleende. Het liefst had ik zijn speelgoedsnor van zijn varkenskop getrokken. Ik kon niet wachten om Dees stem te horen. Ze zouden me niet lang geven, hooguit een minuut of twee. Misschien kon ik het rekken naar vijf. Ik miste haar. De drie dagen in deze cel voelden als drie maanden. Fuck die advocaat. Ik wilde Dee.

Een halfjaar na mijn eerste date met Dee en vlak voor ik werd opgepakt, lag ik op een avond met haar op bed. In die tijd loog ik tegen iedereen over wie ik was en hoe ik heette. En zo was onze relatie ook begonnen: bij onze eerste date stelde ik me voor als Joshua en vanaf dat moment moest ik blijven liegen. Maar na zes maanden werd onze relatie echt serieus en begon het me op te breken. Ze moest weten wie ik was, ik wilde niet meer tegen haar liegen. Uitgeput van de krankzinnige seks, staarde ik naar het bewegingloze vlammetje. Ik had de grootste stompkaars gekocht die de Hema in het assortiment had en die net zo zwaar was als de dumbbells waarmee ik trainde. Precies om de vijf seconden stokte het vlammetje. Net een vlakke prikkel bij een hartfilmpje. Ik stelde me voor dat het de ziel was van iemand, iemand die vredig over ons waakte.

‘Denk je dat kaarslicht magische krachten heeft?’ vroeg ik aan Dee.

Dee vertelde over de keer dat ze iets met een kaars had meege maakt. In haar slaapkamer blies een onbekende kracht de vlam uit. Alle ramen waren dicht en het tochtte niet. De bureaulamp op haar make-uptafel knipperde terwijl die uitstond. Ze stond roerloos op haar bed en kon zich niet meer bewegen van de angst. Haar opa was toen net overleden en ze had sterk het gevoel dat hij haar iets wilde vertellen. Maar wat?

Er hing een oranjerode gloed rondom de kaars. Het enige wat

ik zag waren de witte tanden van Dee. Door het raam hoorden we de uil die ons altijd tijdens ons paringsritueel toezong. De voyeur.

Na vele slapeloze nachten en wekenlang te hebben zitten peinzen, moest ik het kwijt. Ik had van alle stress paniekaanvallen en ging naar de huisarts omdat ik dacht dat er iets aan mijn hart mankeerde. Ik zag steeds witte vlekken in combinatie met scherpe steken in mijn borst, maar volgens de dokter moest ik me niet zo aanstellen. Hij wist alleen niet waarin ik verzeild was geraakt. De dagen voordat ik het bekende was ik als een pinguïn aan het waggelen van de zenuwen.

‘Ik moet je wat vertellen,’ begon ik tegen Dee.

‘Wat is er, lief? Je kunt me alles vertellen, dat weet je toch?’

‘Dit is anders. Ik weet niet hoe ik het moet zeggen.’

Dee deed het dimlicht aan en ging naakt en in kleermakerszit voor me zitten. Haar schaamlippen puilden lieflijk uit. Mooie roze lippen die als verse leliebladeren uiteensprongen.

‘Ik ben verliefd op je lippen, niet op jou,’ had ik weleens gezegd. Soms zat ik uren aan haar schaamlippen te zuigen en moest ze zich aan me ontworstelen als een judoka. ‘Ik ben al drie keer gekomen schat, even genoeg nu,’ zei ze dan. Ze zat in deze houding als ze me wilde opvrolijken. Het werkte bijna altijd, alleen deze keer niet.

‘Ik had het veel eerder moeten doen,’ begon ik aarzelend, maar al snel zakte de moed me weer in de schoenen. ‘Weet je wat. Het is al laat. We hebben het er morgen wel over.’

‘Nee, zeg het nu. Ik zie aan je dat er iets is.’

‘Doe het dimlicht maar even aan.’

‘Hij staat al aan.’

‘Fuck, hoe moet ik dit nou zeggen?’

‘Zeg het nou gewoon.’

‘Ik heb wat gedaan, iets wat ik je moet vertellen.’

Ze was even stil. ‘*What the fuck*, Josh. Ben je vreemdgegaan?’

‘Nee, schat. Natuurlijk niet. Ik zou niet durven.’ Snel probeerde ik van onderwerp te veranderen. ‘Jij wel dan?’

‘Nooit, lul. Geen ander onderwerp. Praat.’

‘Dit is echt erg.’ Ik sloeg mijn hand voor mijn gezicht en bedacht me voor het eerst hoe ziek het eigenlijk was dat ik maandenlang had gelogen over wie ik echt was.

‘Josh, ik word nu bang,’ zei Dee met tranen in haar ogen.

‘Nee, niet doen, of jawel... Nee, doe maar niet.’

‘Je ouders willen me nog steeds niet ontmoeten, is dat het?’

‘Dat ook, maar dat is niet wat ik wilde zeggen.’

‘Nou, tering. Zeg dan!’

‘Ik ben stom geweest.’

‘Schat, doe niet als een fucking mongool.’

‘Oké, hier komt-ie.’

‘Wil je niet meer met me trouwen?’

‘Jawel.’

‘Je wilt geen kinderen meer?’

‘Tuurlijk wel.’

‘Vertel het dan. Godverdomme, wat een *pussy* ben jij!’

‘Niet boos worden, please...’

Ze gooide demonstratief een kussen voor haar poes. Ik werd gestraft voor mijn geheimzinnigheid. ‘Schat, ik ben niet degene die je denkt dat ik ben.’

Ze keek me star aan. Diepe stilte. Haar gezicht versteende in het gedimde licht. Alsof ze niet begreep wat ik zei.

‘Wat lul je, Josh?’

‘Ik heet geen Josh en ben niet joods.’ Het was eruit. Tien ton viel van mijn schouders. Ik was er klaar mee. Ik was gek op haar en moest open kaart spelen. Dit kon zo niet langer doorgaan, zes maanden is te lang voor zo’n grote leugen, dat houdt geen mens vol.

‘Als dit weer zo’n grap van je is, ben je ziek. Dit is niet grappig.’

‘Schat, sorry. Ik ben serieus, ik heb een andere naam en ben Marokkaans.’

Ze zag dat ik het meende en ze verstijfde. De stilte was dodelijk. Toen begon ze te trillen, ik hoorde haar ademhaling zwaarder wor-

den en haar ogen draaiden alle kanten op. Ze wist zich totaal geen raad. Ik had medelijden met haar. Hoe had ik haar zo lang deze leugen voor kunnen houden? Ze zat erbij alsof ze een bedelaarster was. Ik probeerde haar aan te raken, maar ze duwde me fel van zich af. ‘Nee! Nee! Afblijven!’ Dit kon ik haar niet aandoen, maar het was al te laat, veel te laat. Als ik iets had gehad waarvan ik de trekker kon overhalen, dan had ik het op dat moment gedaan, dwars door mijn charlatanhoofd.

‘Godverdomme, klootzak. Wie ben je dan? Je lult. Ik geloof er niks van,’ zei ze met trillende stem.

‘Ik was bang dat je niet verder met me zou willen als ik je de waarheid vertelde. Sorry lief. Ik hou van je en wil niet tegen je liegen. Daarom vertel ik dit nu. Ik kon niet anders, schat. Ik wist niet dat ik ooit een relatie met je zou krijgen, zag je eerst als een scharrel...’

‘Nee, dit is niet waar.’

‘Jawel, lief. Dit is echt waar. En ik wil nog steeds met je trouwen en kinderen krijgen.’

Het drong langzaam tot haar door. ‘Klootzak!’ Ze sprong op en ging op haar buik liggen. Het kussen gooide ze op haar hoofd. Ze gierde het uit.

Wat had ik in hemelsnaam gedaan? Had ik er wel goed aan gedaan om dit op te biechten? Ik probeerde dichterbij te komen.

‘Rot op!’

‘Lief, kom op.’ Ik probeerde over haar rug te strelen, zoals ze een paar minuten geleden nog zo fijn had gevonden.

‘Blijf van me af, klootzak!’ Toen ging ze tekeer. Haar handen gingen los en ik liet het over me heen komen. Het had best harder gemogen, maar dat zei ik niet. Na een paar minuten als boksbal te hebben gediend, pakte ik haar beide polsen vast, zo sterk was ze niet.

‘Ik geloof je niet, Josh.’

‘Beheers je, kom op. Zal ik Marokkaans praten? Of bel Jamal

van de snackbar. Je kunt het goed met hem vinden. Vraag het hem. Hij weet ervan. En waarom denk je dat we zo vaak shoarma eten?’

Ze huilde alsof ze net een dierbare had verloren. Misschien was dat ook zo. Ik hoopte op bijval van de uil of van de mysterieuze geest uit de kaars.

‘Lief. Ik ben nog steeds dezelfde persoon, hoor. Alleen dan anders.’ Zelf was ik ook de kluts kwijt en ik wist niet wat ik verder kon zeggen.

‘Waarom heb je het niet eerder gezegd?’

‘Ik was bang dat je niet verder met me wilde. Ik wilde je niet kwijt. Was je bij me gebleven als ik het je eerder had gezegd?’

‘Dan was ik niet verder met je gegaan. Mijn ouders hadden me afgemaakt. En ik haat Marokkanen.’ Haar antwoord kwam als een mokerslag.

‘Dat heb je vaak gezegd. Maar je hebt nu ook gezien dat Marokkanen chill kunnen zijn.’

‘Jezus, wat gaan mijn ouders hiervan zeggen? Ik heb gewoon een relatie met een Marokkaan en ik heb seks met een Marokkaan. *Oh my God...*’

‘Maakt me dat nu een ander persoon? Nee toch? Ik blijf Josh, schat. En je vindt onbesneden piemels toch niet lekker. Dus alleen maar goed, toch? En je ouders hoeven het niet te weten. Voorlopig.’

Ze keek me aan alsof ik net uit een ufo was gestapt. ‘Maar je lijkt helemaal niet op een Marokkaan. Je hebt lang haar, je kijkt niet agressief, je hebt geen accent en je hebt een witte huid. Je bent gewoon anders. Ik bedoel, anders.’

‘Je gaat het toch niet uitmaken?’ Ik was als de dood dat ze bij me weg zou gaan. Na een miljoen scharrels had ik eindelijk iemand gevonden die me geen seconde irriteerde. Alles klopte aan haar. Het schijnt dat relaties al voor 90 procent slagen als de hersenen de lichaamsgeur accepteren, en ik was inderdaad gek op haar geur. Zet

mij geblinddoekt voor een horde vrouwen en ik haal Dee er zo uit.

‘Misschien wel,’ zei ze. ‘Zes maanden lang heb ik in je leugen geloofd. Hoe dom ben ik?’

‘We hebben elkaar toch? Bovendien blijf ik dezelfde jongen. Wat maakt afkomst nou uit?’

‘Een heleboel!’ schreeuwde ze. ‘Mijn ouders, godverdomme...’ Dee leek zich te herpakken. ‘Hoe heet je dan echt?’ vroeg ze. ‘Hassan? Appie? Mo?’

Ik moest lachen en schudde mijn hoofd.

‘Kijk, hier,’ zei ik, terwijl ik mijn identiteitskaart overhandigde. Ik gaf haar mijn ID. Ze staarde er een tijd naar.

‘Hoe de fuck spreek je dit uit?’

‘Hou het maar op Josh, oké? En je ouders hoeven het niet te weten. Je moeder zal er inderdaad niet blij mee zijn. Laten we het al helemaal niet over je vader hebben.’

Dees ouders waren de meest relaxte mensen die je je kon voorstellen. Als je geen Marokkaan was tenminste. Kreten als ‘kut-Marokkanen’, ‘tuig’ en ‘niet integreren’ werden in dat huis bijna dagelijks geroepen. Vóór Dee hoorde ik niets anders als ik thuiskwam bij mijn andere dates. Op een gegeven moment word je er immuun voor. Maar tot dat moment doet het pijn. Van alle vriendinnen die ik heb gehad zou geen enkele ouder blij zijn geweest als ze hadden geweten dat ik Mocro was, daarom vertelde ik het nooit. Triest, maar waar. Ik vond het wel spannend om erover te liegen. Als John de Mol een camera op me had gezet, had hij de zoveelste internationale kijkcijferhit gescoord. *Wie is de Mocro? Expeditie Marrakesh*.

Dee was gekalmeerd en weer bij zinnen. Hoopte ik. Ze ging wat zeggen. Nu kreeg ik mijn verdiende loon.

Maar ze pakte mijn handen vast en zei: ‘Mijn vader kan me wat, ik hou van je!’

Die laatste zin ging door mijn hoofd terwijl ik de telefoon hoorde overgaan. Op luidspreker, daar stonden de smerissen op.

‘Moet dat?’

‘Uiteraard. Je bent hier niet op vakantie.’

Ze zou zich de pleuris schrikken. Mijn ogen begonnen vochtig te worden en ik kreeg het benauwd.

‘U spreekt met de voicemail van nul zes...’

‘Ligt iemand anders naast. Zo’n griet wacht niet. Dat dacht ik wel.’

Mijn handen gingen door mijn haar. Ik zakte nog dieper weg in mijn stoel. Mijn adamsappel drukte tegen de metalen tafelrand.

De aardige knikte weer als een maffioso. Ik mocht nog een keer bellen, de telefoon ging weer over.

Na twee keer overgaan werd er opgenomen. Ik hoorde Dees slaperige stem, ‘... met wie spreek ik...?’

De dikke smeris liep naar me toe, stak zijn vinger uit en drukte voor mijn neus de rode knop in. ‘Dacht het even niet kut-Marokkaan. Ha.’

De aardige keek op en zei: ‘Het is niet mijn mobiel, van mij mag je bellen, maar hij is de baas.’

Mijn longen deden mijn torso opzwellen tot die van een superheld. Ik telde tot tien. Zen.

‘Oké. Ik wil een verklaring afleggen.’ De twee sprongen zowat van hun stoel. Ze sperden hun ogen zo ver open dat het leek of ze een xtc-pil hadden genomen ter grootte van een pizza. De goeie had het toetsenbord al in de aanslag en zat met zijn vingers uit elkaar, alsof hij me probeerde te bestralen met geheime krachten.

‘Ik trek het niet meer,’ mompelde ik.

‘Kom op,’ zei de dikke. ‘Laat het gaan.’

‘Eindelijk. Je doet hier goed aan,’ vulde de aardige tegenover me aan.

Ik vermande mezelf. Met mijn laatste krachten duwde ik me van tafel, haalde diep adem en zei: ‘Jullie mogen mijn besneden lul zuigen.’

Er viel een stilte.

‘Enfin,’ zei de aardige met een zucht. Hij sloeg het dossier dicht, wreef met duim en wijsvinger in zijn ooghoeken, stond op en gooide er een spervuur aan woorden uit: ‘Geitenneuker! Kutjood! Rottend mormel! Zitten zal je, misselijk ventje!’

‘Wat is het nou? Kut-Marokkaan of smerige jood?’ vroeg ik.

‘Mijn ochtend een beetje verkloten. Ik ben je gladde kop zat. Weg met deze ploert.’

De dikke kwam weer op me af. ‘Weet je zeker dat je dit wilt doen? De rechter zal hier niet blij mee zijn. En jij uiteindelijk ook niet.’

Verdwaasd keek ik op. De rollen veranderden. De dikke veranderde zijn toon. Jezus Christus, deze gasten waren gestoord.

De goeie vervolgde: ‘De volle laag krijg je, kut-amateur. Dan zul je nog wel aan mij denken. Eén Marokkaan minder, daar is niemand vies van. Kutklerelijer. Met je trotse kutsmoel. Kijken of je binnen nog zo’n grijns trekt. Terug naar zijn stinkende hok.’

De gemene legde zijn hand op mijn schouder en zei: ‘Ik geef je nog een laatste kans, wil je nog wat zeggen?’

Ik keek op en zei: ‘Jullie mogen alsnog mijn besneden lul zuigen.’

‘Toe maar, belediging tijdens verhoor, je hebt ballen, hele grote ballen, hopelijk niet té groot, want daarbinnen lusten ze ze rauw. Halal of niet.’

‘Je gaat je pop een hele lange tijd niet meer zien en dat heb je aan jezelf te danken, droogkloot.’

‘Imbeciel.’

Ze keken elkaar aan: ‘Zullen we er maar een einde aan maken? Ik ben klaar met deze anabool.’

‘Nog een laatste woord? Vergooi je toekomst niet.’

Ik zei: ‘Schelden jullie elkaar ook uit als jullie elkaar liggen te naaien?’

De gemene zei: ‘In een ander land had ik je gestokneukt.’

‘Breng me maar terug naar m’n cel, laf inteeltvolk.’ Het inte-

resseerde me geen ene reet. Zij zaten in hun show, ik in de mijne. Een levensles die ik vroeg had geleerd kwam van mijn Hollandse jeugdhelden, een geniale clown en zijn vriend de acrobaat: 'Wat er ook gebeurt, altijd blijven lachen.' Dachten ze nou echt dat ik erin zou trappen dat ik zomaar kon weglopen na mijn verklaring? Bekennen is Justitie verwennen. De goeie kwam tot inkeer. Hij leunde achterover in zijn stoel, wiebelde een beetje heen en weer en kruiste zijn armen over elkaar. Een diepe zucht. 'We raken de draad kwijt, jongens.'

'Opnieuw beginnen?'

'Laten we even alles vergeten.'

Er bestond geen aanpak voor joodse Marokkanen. Dat wist ik wel zeker.

'Mag ik dan die dubbele espresso? Niet uit een pak, dat is zo chemisch. Gemalen graag. Trouwens, weet de officier van deze benadering? Dreigen, schelden en intimidatie? Om misstanden te voorkomen.'

'Nogmaals, jij bepaalt wat er gebeurt.'

'Hebben jullie ook havermoutpap?'

Ze sloegen tegelijkertijd met zo'n knal hun vuist op tafel dat het haast wel pijn moest doen. Ik begon te lachen.

'Godverdomme, teringlijer!'

'We zullen tegen de officier zeggen dat we met een stijfkaak te maken hebben.'

'Crepeer lekker. Gajes.'

'Dossier gesloten. Doeï Josh.'

Ze liepen de verhoorkamer uit en smeten de deur zo hard achter zich dicht dat mijn oren ervan gingen suizen.